

TRÊN HOANG ĐẢO

HỒNG HAI CÔNG TRUYỀN CHỨC BANG CHỦ ĂN MÀY CHO HOÀNG-DUNG

Áp Dương-Phong là cấp tiến người Quách-Tiêu, nhưng hai tay lại bị chằng khốt chặt bên vách, chẳng xoay trở gì được nữa.

Vẫn là một tay vớ cũng quá cao siêu, cho nên ngay khi Hoàng-Dung dùng kiếm nga mị đâm vào lưng, Tây-Dộc đã nghe hơi gió đoán biết được.

Hắn vội vịn thuyền công lực quật mạnh một cái lên xuống dưới đưa Quách-Tĩnh lên chịu đòn. Cũng may Hoàng-Dung cũng kịp thời ngừng tay. Nàng vội chuyển hướng đâm mạnh vào trán Tây-Độc. Nhưng vì Tây-Độc lúc đầu mấy cái lạnh quá, nàng đâm mãi không trúng. Sau đó Hoàng-Dung nổi nóng đâm một nhát thật mạnh, nhưng cũng hụt luôn và gươm nga mị đã cắm phập vào ván thuyền. Lúc ấy một cơn gió lốc thổi cuốn một làn khói đen vào mặt khiến Hoàng-Dung bị cay mắt, nước mắt chảy tuông.

Hoàng-Dung loay hoay dụi mắt bỗng bị Âu-Dương-Phong dùng chân đạp vào người khiến nàng lảo đảo ra sàn.

Nàng vội vàng xoay luôn một vòng đứng dậy. Tốc nàng bị lửa tập cháy, bực mùi khét lẹt.

Hoàng-Dung giục quá vội chạy lại rút dao nga mị quyết hạ sát cho được lão già độc ác đáng ghét này.

Nhưng Quách-Tĩnh đã hô lớn :

— Bm lo đi cứu thầy, để nó cho anh lo liệu.

Hoàng-Dung nghe theo chạy lại ôm xộc Hồng-Thất Công vác lên vai rồi cơ giở phóng luôn xuống biển.

Nước lạnh ngấm vào khiến nàng cảm thấy mát mẻ dịu cả người. Hồng-Thất-Công nắm trên vai nàng, toàn thân mềm rũ rượi. Một tay đỡ thầy, một tay quạt nước, Hoàng-Dung tiến lại gần phao thuyền.

Âu-Dương cũng từ ngồi trên thuyền, một tay lấy để thông xuống, một tay cầm chèo khuấy nhẹ nhẹ xuống mặt nước kêu bồm bồm.

Hắn vừa thầy Hoàng-Dung đưa Hồng-Bác cái đi, thét lớn :

— Hãy ném lá ra mấy mẻ dịch ấy cho cá nuốt đi. Một mình em lên đây cùng anh mà thôi.

Hoàng-Dung há miệng ngậm nước phun ra có vôi rồi nạt lớn

— Đừng nói bậy. Có nương sẽ cho mày chết trên mặt nước tức thì.

Nói xong, nàng cứ ngậm nước phun thẳng vào mặt Âu-Dương công từ rồi rả sát lại một bên, tay nắm lấy be thuyền, lung tay thật mạnh.

Âu-Dương công từ vẫn không biết hỏi, khi thấy chiếc thuyền chòng chành tận quá, sắp bị lật úp thì hoảng kinh vội la lớn :

— Thôi, đừng lác nữa, dấm đây. Anh xin vui lòng thả em em đem lão lên thuyền ngay bây giờ.

Hoàng-Dung lại hét lớn :

— Mau đỡ thầy ta xuống thuyền. Nếu chạm tré hay sơ xuất, ta cho xuống bể uống nước ngay lập tức.

Âu-Dương công từ nhìn phía dưới, thấy nước biển sâu xanh biếc, ngàn quá, mặt mày lo sợ tái mét vội vàng đưa tay ra đón, rách Hồng-Thất-Công để trên thuyền.

Hoàng-Dung thấy hắn dễ bảo, đã biết tự mình nên thích chí cười như nắc nẻ :

— O, khi làm, có như vậy mới là đứa cháu biết chuyện chứ.

Âu-Dương công từ thấy nàng gọi xỏ mình là cháu, trong lòng cũng thấy hơi bực. Nhưng vừa liếc mắt nhìn vào ngực nàng thấy nước thấm ướt thấm áo trắng mỏng dính để lộ lộ cặp như hoa no tròn, hồng hào như cặp đào tiên nên bần ngay ngắt đờ người ra, không nói được một tiếng.

Hoàng-Dung thấy hắn đã quá sợ thì đoán không có dám làm thiệt hại đến Hồng-Thất-Công, cho nên nàng lại trảm mình xuống nước, quay lại phía thuyền chấy trợ lực cùng Quách-Tĩnh.

Nhưng bỗng dưng Hoàng-Dung cảm thấy có một tiếng vang lừng như sấm sét và cả mọi khối nước to bằng quả núi ập lên trên đầu tràn qua con thuyền lớn, lôi kéo tất cả đi theo luôn.

Nàng vội vàng bám chặt vào thuyền phao, ngo ngác nhìn, chẳng hiểu hiện tượng gì quá kỳ quái như vậy. Xung quanh biển nước xoay chuyển động ào ào như thác cuốn, cả chiếc thuyền lữa cũng quay tít như chong chóng, và nhìn lên trên ấy không thấy gì nữa cả. Quách-Tĩnh lẫn Tây-Độc đều bị nước cuốn đi mất tích từ lúc nào rồi.

Rồi bỗng nhiên nàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng bồng bềnh như mây khói, lửng lơ như không còn trọng lực nữa. Cả thế giới như quay cuồng chuyển động.

Thật từ bé đến lớn, quen sống dưới nước phur trên bờ, nàng chưa hề trông thấy một cảnh tượng nào lạ lùng như hôm nay.

Nàng vừa hoảng tay thì thì tự nhiên thấy một mặt lực vô hình lôi cuốn nàng xuống tận đáy biển, cô gượng nhưng vẫn không lại. Nàng hoảng sợ quá vội cố hết sức bình sinh đập tay đập chân, vùng vẫy để thoát mình trở lên. Bất-một chớp, sau mới nổi được lên mặt biển.

Nàng đưa mắt quét sát trên mặt biển mình bỗng chỉ còn một chiếc phao thuyền đang lửng lơ giữa màn sương đục, còn bao nhiêu thứ khác thấy đều chìm sâu trong lòng biển tự bao giờ rồi.

Mặc dầu được trời phú cho thiên tính thông minh, nhưng Hoàng-Dung đâu có hiểu thấu cho hết những hiện tượng vô cùng huyền bí của tạo hóa như đã xảy ra vừa rồi.

Và quả xóc xa mền thương Quách-Trinh, Hoàng-Dung đã bốn năm phen cố lặn xuống sâu lòng kiếm, nhưng chỉ xuống được nửa chừng lại bị nước cuốn bật trở lên như cũ. Hình bóng người yêu vẫn bắt tăm không tìm thấy.

Cưỡi cùng nàng ở mình giới tài hoa lữ, nên mạo hiểm lên mình vào chính giữa chỗ rún nước xoáy, may ra như sức nước cuốn đi xuống tận dưới đáy sâu để xem thù. Quả thật, tài năng vẫy vùng dưới nước không thua chi tài cá. Nhưng đã mười lần lặn lên gần lặn lợi tìm kiếm tận tình, nàng vẫn không thấy được tăm hơi của Quách-Trinh. Lúc bấy giờ nàng mới ngao ngán nhìn nhận quả tình lang đã mất tích mà chỉ tên Tây Địch cũng chẳng còn.

Như người mất hồn, nàng cứ lặn xuống, trôi lên, suốt mười bốn năm, chẳng kể mỗi một hiểm nguy để kiếm cứu may và miếng lương nhâm khản thân :

— Xin hoàng thiên thương xót, cho con gặp được lại Quách-Trinh, chỉ gặp lại một lần con cũng hả dạ.

Nhưng qua nửa giờ sau, nàng quá kiệt sức, nhắm không thể nổi trên mặt nước được nữa, nên lặn mò lại chiếc thuyền phao để tạm dưỡng sức, định sau sẽ tìm lại.

Khi nàng bơi gần, Âu-Dương công tử đưa tay xuống nắm kéo lên thuyền liền.

Mặc kệ cho chủ mình đã mất tích, Âu-Dương công tử vẫn chẳng quan tâm. Hắn chỉ sung sướng được thấy con Hoàng-Dung trở về bên cạnh, còn mọi việc khác đó ra sao thì ra.

Nhưng hắn cũng cảm thấy nhột nhột nếu không đá động đến chủ mình, cho nên hắn mới gương gợn hỏi thăm nàng một câu lấy lệ :

— Cô nương có thấy chủ tôi không ?

Hoàng-Dung nghe hỏi Âu-Dương-Phong bỗng chạnh lòng nhớ đến Quách-Trinh, lại sụt sùi. Vì quá cảm xúc, nàng thấy thần trí hoang mang rồi bất giác ngất xỉu, bất tỉnh luôn.

Mãi một chập lâu tỉnh lại, Hoàng-Dung cảm thấy trong người nhẹ nhàng như mây khói, và bên tai vẫn nghe tiếng sóng vỗ mạn phao kêu lách tách.

Nàng chống tay ngồi dậy, thấy chiếc phao thuyền bị dòng nước cuốn đi như tên bắn, phía sau, Âu-Dương công tử đang cầm chèo hý hoáy quấy nước. Từ bề mặt mà che đậy cả, không còn nhìn thấy phân biệt phương hướng nào nữa. Vì vậy, nếu nàng cũng không biết đây là đâu và đi cách xa chỗ xảy ra tai nạn bao nhiêu nữa.

Nàng bỗng nghĩ đến cảnh tứ biệt sinh ly cùng Quách-Trinh, trong lòng càng xôn xang đau đớn như kim châm. Rồi vì quá thương cảm, Hoàng-Dung lại ngất đi lần nữa.

Âu-Dương Công tử chỉ còn có một cánh tay, ngồi trong thuyền giữ chèo, đôi mắt nhìn sáng người đẹp, lòng thêm khát quá mức, nhưng không dám đi động sợ lung lay thuyền lại úp nữa.

Một chập sau, Hoàng-Dung chợt tỉnh lại. Nàng nghĩ đến Quách-Trinh, như thắt ruột héo gan và chờ rình số di sanh ra đâu dưới cầu thuyền, đem tai họa đến cho hai đứa mình cũng tại như cái thừng mặt mo hạo sắc này cả.

Nghĩ xong, nàng thấy máu hận bốc lên ngàn ngạt, trợn đôi mắt phượng, trừng trừng nhìn thẳng vào mặt hắn hết lớn :

— Thằng sue sanh này thấy xuống biển ngay lập tức.

Âu-Dương công tử nghe nói hết hồn, lúc nào trong bụng hắn cũng ngày ngày lo sợ chỉ bao nhiêu đó. Nay thấy Hoàng-Dung trở mặt hẳn sự quá lập ứng đối :

— Làm sao xuống được. Vì ta đâu biết lợi !

Hoàng-Dung càng tức thêm nạt lớn :

— Nếu không biết lợi, mày đâu xác ra biển làm gì ? Mày không tuấn, ta sẽ làm đắm thuyền cho mà xem.

Nói rồi nàng đứng thẳng người, hai chân đạp hai bên, khi đạp bên trái lúc đạp bên phải, khiến con thuyền chỉ trông thành muốn lật úp.

— Âu-Dương công tử hoảng quá vội nắm úp xuống, tay bám chặt mạn thuyền, miệng vừa la, vừa năn nỉ.

Hoàng-Dung càng đắc ý, nhún mạnh thêm nữa.

Âu-Dương công tử thấy nàng càng làm gì thêm chẳng biết làm thế nào, nên nghĩ một cách, mỗi khi thấy nàng phún bên này thì lui đi lại bên kia, để giữ bời thăng bằng con thuyền khỏi nghiêng đổ.

Hoàng-Dung gườm gườm nhìn hắn nói :

— À, mày giỏi ghê. Ta sẽ đục thuyền cho nước vào, thử xem mày tránh cách nào nữa.

Nói rồi nàng đứng dậy, đưa tay vào bụng rút ra thanh kiếm
ngà mi tí hon, định bụng nhẩy xuống biển. Bỗng nàng nhìn lại,
thấy thấy mình là Hồng-Thật-Công đang nằm rũ giữa thuyền,
như một cái xác chết thì giật mình hoảng hốt. Nàng vội vàng cúi
xuống rờ vào ngực và mũi thấy xem còn sống hay đã chết.

Nàng thấy tim ông vẫn còn đập nhẹ và mũi còn thở hơi hóp.
Nàng cả mừng vội đỡ mặt ông lên xem thì thấy da đã lạnh ngắt,
mắt nhắm, không còn tý gì là sinh khí nữa.

Nàng hoảng hốt nghĩ rằng lúc này, nên tìm cách cứu sống sư
phụ hơn là gây chuyện với thằng máu dè, cho nên nàng cắt dao
vào học, không còn ý định dục thuyền nữa.

Nàng lo coi áo của Hồng-Thật-Công xem thứ có thương tích
tại chỗ nào.

Nhưng thỉnh lnh chiếc thuyền đội mạnh lộn một cái và dưới
lườn nghe tiếng cộ sào sạo.

Au-Dương công tú seo lớn :

— A, hay quá, cạu rồi, đã đến bờ rồi.

Chiếc thuyền phao đứng đưng lại không cựa cựa, hình như
đã mắc cạu rồi.

Hoàng-Dung đưa mắt nhìn phía xa thấy một dãy cây xanh
bao la như một khu rừng, kéo dài vô tận.

Từ chỗ thuyền mắc cạu đi vào tới bờ tuy còn xa, nhưng
biển lải lải, nước trong vắt, nhìn thấy đảo, cát trắng phau, bãi,
rau chỉ độ vài thước. Nếu lội thì cũng chỉ lên tới bụng mà thôi.

Au-Dương công từ thấy không sâu, đánh bạo thò chân xuống
thử, thấy cạu, bước đi luôn. Nhưng vừa đi một chặp, hân bỗng
quay lại nhìn thấy Hoàng-Dung ngồi trên thuyền, mặt ngọc sáng
rõ như đóa phù dung, nên bỗng động tâm, quay phắt lại, đèn
giao, ngó nàng mỉm cười.

Hoàng-Dung ghệt quá không mướn ngó, quay xem xét trong
người Hồng-Thật-Công. Nàng thấy trên đầu có một vết sưng
tấy lên, chính giữa có một lỗ lũng bình như một cái dùi lửa đâm
vào, vì xung quanh vết thương da thịt bị cháy xém cả.

Nàng vội la lớn :

— Sư phụ tại sao bị vết thương kỳ lạ và đáng sợ như thế
này ? Chẳng biết thằng Tây Độc dùng thứ chi để đâm vào vai
trông rùn rụn quá.

Nàng nhíp kỹ ở giữa chỗ xương cổ còn hai vết cắn thật nhỏ,
nếu không tinh ý không tìm ra được.

Hoàng-Dung lấy ngón tay khẽ ấn vào chỗ vết ấy, thì lạ lùng
quá, cả ngón tay thấy nóng bỏng và rất nhu để phải than lửa đỏ.
Nàng thụt tay lại, nhưng vì thương thấy quá, nàng khóc nước mắt,
nước mắt tuôn ướt cả mặt, Hồng-Thật-Công. Nàng ghé sát tai sư
phụ thỏn thức gọi :

— Sư phụ ơi, sư phụ ! Hãy sống với bố Dung, học trò của sư
phụ đây mà. Trời ơi thấy tôi sao khổ thế này.

Bỗng Hồng-Thật-Công nức lên một cái, đôi môi mấp máy nhưng
chẳng nói nên lời.

Hoàng-Dung trợn mắt nhìn Au-Dương công tú như muốn phất
ra tra lửa, và quát lớn :

— Sức sinh, mau đưa thuốc giải độc ra đây.

Au-Dương công tú chỉ cười lật, sỏ vai tỏ ý không có và cứ đi
linh đấp :

— Anh đâu có giữ. Thuốc ấy chú anh cắt cả rồi.

Hoàng-Dung sụ mặt nói :

— Ai mà tin mày cho được.

Au-Dương công tú phanh áo uấn ngực đi sát vào Hoàng-Dung
và cười nói :

— Nếu em không tin cứ khám đi. Cứ sờ khắp mình anh đi
như em vừa sờ lảo ăn mày hồi này đó.

Hoàng-Dung định tát một chiếc cho đi giận, nhưng hân đã thốt
lên thuyền, bành bết các bực, các túi ra cho nàng xem. Nàng không
nhin kỹ, chỉ liếc sơ qua một tý, xem chẳng thấy thứ gì rồi vung
tay gạt hết những đó dùng vật vụn xuống bể rồi quát lớn :

— Công thầy ta đi mau.

Au-Dương công tú ngoan ngoãn làm theo như con mèo được
nghe cái, đưa vai về Hồng-Thật-Công. Nhưng Hoàng-Dung ngồi
hứa chừng hân trở chứng ném thấy xuống biển nên chẳng hé, cẩu
nợ, nắm tay hân, bện vào nhau làm thành cái kiệu công kênh Hồng-
Thật-Công lên, để rước đem vào bờ.

Lên tới bờ, Hoàng-Dung đặt Hồng-Thật-Công nằm trên bãi cỏ
như cái xác chết.

Nàng phải tay mảy cái, nhỏ cả nước bọt vào, vừa rầy vừa nói :
— Khỉ uê cho rồi, để khỏi dính hơi của mày. Vì thấy mà ta phải để bàn tay đỡ cái mí năm ấy. Gớm ghê làm sao.

Au-Dương công tử không giận mà còn thấy khoái chí nên cười khi khi.

Động ý của hắn là làm sao rờ mó được vào người Hoàng-Dung, còn nàng có muốn nói gì, hay nhỏ nước bọt, hoặc máng chút ít dầu có đáng kể.

Hoàng-Dung thì ghét cay ghét đắng cái bản mặt lì lợm diêm đàng của hắn. Tuy nhiên, thấy hắn quá u mê tính và quy lụy, nàng cũng cảm thấy phần nào hãnh diện về tài sắc và sức quyến rũ của mình.

Thấy Au-Dương công tử cứ đứng trân trân nhìn mình như muốn nuốt vào bụng nên nàng quát lớn :

— Hãy ra kéo thuyền vào kè sông đánh trời đi nơi khác mất. Nhưng Au-Dương công tử đang mắc ngõ mê man, chẳng nghe thấy gì hết.

Nàng phải thân hành lội thẳng ra chỗ thuyền đậu, kéo vào bờ, lội lên trên bãi cát.

Au-Dương công tử thấy đã làm hài lòng người đẹp, hân hoan vô cùng, nhưng cứ đứng nhìn hoài cũng chường nên hắn rảo bước vào phía trong, leo lên một mỏm đất cao nhìn quanh bốn phía.

Từ bề toàn là nước biếc và chân trời xanh, biển rộng bao la vô bờ bến.

Nơi đây đúng là một hải đảo rồi.

Au-Dương công tử cảm thấy nỗi mừng lo lẫn lộn, xao xuyến rộn cả cõi lòng.

Hắn lo lắng vì là nơi đây hoang đảo, lấy chi mà sanh sống ? làm sao có chỗ ẩn trú, tìm đâu ra thuốc men để huộc cánh tay bị gãy xương bây giờ ?

Nhưng hắn lại mừng là vì biết đâu chẳng phải do sự tình cờ xui khiến để hai đứa gặp nhau. Thiên duyên trời định, đâu nàng có máng nhểch mặt mo hay tát cho vái cái, nhưng đụng chạm thét rồi cũng có lúc mình được phỉ tính cả nước. Nhìn mỗi cái đầu thỏ cung sa trên cánh tay trắng nõn mà phát thèm. Rồi đây, dầu sông chết gì cũng phải hướng cho kỳ được cái của quý này, rồi đến đâu thì đến.

Mình phải gãy tay, khổ sở cũng vì nàng. Nhưng nếu hướng được nàng, dầu có chết hay gãy luôn cả tay chân cũng chẳng đáng tiếc.

Hắn có nghĩ đến Hồng-Thật-Công, nhưng cứ xét với thương thế quá nguy kịch, vừa hai chỗ rắn cắn, thêm một nhát nãng của "liềm mó công" thì chắc gì ông qua khỏi được.

Nếu lo toan mấy há mạng thì còn lại một mình, tự do tự tại.

Suy nghĩ một chặp, Au-Dương công tử thích chí quá, khoa chân múa tay, miêng hát, tay vung, quên cả cái xương đau gãy, tồn tồn béo mình. Vì vô tình động đến chỗ xương gãy đau quá, hắn nhăn mặt và nghĩ đến Quách-Tĩnh, càng cảm thú chàng hơn nữa.

Hắn nghĩ bụng :

— À, thẳng sức sinh đã bẻ gãy tay ta, ta trả thù bằng cách chiêm vơ mây cho lại gan. Sau này dù mây có về đời lại cũng chẳng còn gì nữa vì nàng vẫn đã đóng thuyền rồi.

Nghĩ đến đây hắn sung sướng như mò cò trong bụng, quên cả đau đớn, nên đi lên vào rừng bẻ hai cành cây nhỏ kẹp hai bên cánh tay bị gãy, rồi buộc treo lên vai để khỏi bị cử động nữa.

Hoàng-Dung xem xét lại vết thương của thầy thấy hai vết rắn cắn đã rỉ rả chảy nước nhờn. Nàng không biết làm cách nào hơn nữa nên bồng sư phụ đem đặt trên một tảng đá bằng phẳng sạch sẽ và rửa những mô đá lớn chặt xung quanh để chặn gió. Đoạn nàng lớn tiếng gọi Au-Dương công tử :

— Thằng mặt mọt, có tìm được nhà cửa gì không, hay đã chết ở chỗ nào rồi ?

Nghe người đẹp gọi mình, Au-Dương công tử vội vàng chạy về, cười hi hi nói :

— Mới đi có một chút đã nhớ xác mà gọi gấp vậy. Có nương cần dùng chi đến ta chẳng. Nơi đây là hoang đảo, chẳng có một nhà cửa gì ráo.

Hoàng-Dung thấy lo ngại trông lòng, bảo :

— Đi tìm thử lần nữa xem sao. Mau lên.

Au-Dương công tử thấy được mỹ nhân nhờ cậy, sung sướng lên, bèn triển khai kinh công, bay thẳng về hướng Đông như một vật khối, nhưng đầu cũng toàn là cây với rừng, không có một nhà cửa hay một bóng người lại vắng.

Hắn vọt luôn qua hướng Bắc, đến luôn mấy vòng, rồi phi thẳng trở lại về chỗ cũ. Trên đường đi, hắn dùng đá ném chết được hai con thỏ bạch, mang về luôn cho người đẹp để tăng công.

Đền cạnh Hoàng-Dung, hẳn ra về thiết tha ăn cần, bảo nhờ qua tiếng cười nhân nhờ :

— Thừa tiên nương, nơi đây chỉ là một hoang đảo, từ bề quanh bìa không người, không sinh vật.

Thầy hẳn có vẻ hí hân, tươi cười và vỗ tư quá, Hoàng-Dung nạt lớn :

— Nếu là hải đảo hoang vu, tại sao mi có vẻ hân hoan vui mừng làm vậy ?

Au-Dương công từ chốt ý không đáp, chỉ cười xuống xách cặp thò trao cho nàng.

Hoàng-Dung giật lấy, rồi thò tay vào túi lấy đi và bụi nhút. Nhờ gói giấy dầu rất kỹ nên các thứ này không bị ướt. Nàng đánh lửa nhien có khói. Au-Dương công từ đi qua cúi đem về cho nàng thui thò.

Một chập sau, thò chén. Hoàng-Dung xé một miếng ném cho Au-Dương công từ, còn để một dùi lớn đem lại cho thầy.

Hồng-Thất-Công bị thương mê man nằm như bộ giẻ rách, nhưng vì trời phủ cho bản tánh ham ăn, cho nên tùy nằm bên đồng lửa, thán bốn bề định, nhưng đánh hơi thịt nướng đã tinh dậy ngay, tuy chưa cử động được, nhưng cũng biết cả sự việc.

Khi nghe có mùi thơm thường qua gần mũi, Hồng-Thất-Công mở rộng miệng dớp lấy dùi thò, nhai ngấu nghiền, trong chớp mắt chẳng còn một miếng xương, lịnh như cũ thêm nữa.

Hoàng-Dung đem luôn cả phần thịt dứt cho thầy. Hồng-Thất-Công chng thanh toán luôn.

Nhưng khi đến miếng chót thì ông ngậm miếng lại không nhai nữa.

Hoàng-Dung lưỡng lự chẳng hiểu tại sao, nhưng xét kỹ thầy thấy đã ngủ mê. Kể đó, Hồng-Thất-Công ngày vắng như kéo gỏ.

Hoàng-Dung đi lẩn vào phía trong, khi trời vừa chạng vạng, tìm được một cái lụng khá sâu, công Hồng-Thất-Công đặt vào tận sâu cùng. Au-Dương công từ muốn mua lòng người đẹp, nên bề cây bó chổi quét dọn lụng xàng, rồi tìm thêm lá khô đem lại làm nệm cho Hồng-Thất-Công nằm êm lưng.

Hoàng-Dung nhìn thái độ hẳn cũng hiểu được hẳn có hậu ý chi đây, nhưng nàng vẫn điềm nhiên để mặc hẳn và nghĩ bụng :

— Ủ, mi cứ hâu hụ. Rồi đây xem thử mi sẽ trở mồi gì cho biết f

Nhưng đến khi thầy hẳn trải thêm một đồng cỏ khô một bên ý định nằm cạnh mình, Hoàng-Dung vội tuốt kiếm nga mi, chli vào mặt hẳn quát lớn :

— Đâu được, thảng mặt mi, có cứt ngay đi không ?

Au-Dương công từ nhần răng cười hể hể đáp :

— Tôi có lòng tốt nằm đây là để canh gác, xem chừng cho cô nương đầy nhự. Sao lại nờ-xua đuổi nhau như vậy ?

Nhưng Hoàng-Dung vẫn giờ kiếm hết to :

— Ta đã bảo cứ đi, cộn dài giông gì nữa ?

Au-Dương công từ cười trầy đáp :

— Em sao khó tính quá. Nằm kể một bên cho cô bạn, chứ có mắt mắt gì đâu mà hẹp hòi làm vậy ?

Hoàng-Dung không nói nữa, cầm lấy cành cây đang cháy đi vào đồng cỏ khô của hẳn. Cô bắt lửa trong chốc lát đã cháy sạch.

Au-Dương công từ thấy tình hình có vẻ gay cấn nên không muốn làm công thêm nữa e có hại cho sự tính toán của mình. Hẳn bóp bụng đứng dậy, lững thững ra ngoài. Nhưng trong bụng vẫn toan tính tìm mưu kế khác chứ đâu chịu thả miếng mồi ngon đã đem kể nơi miệng.

Ra ngoài hang, Au-Dương công từ nhận thấy đêm hôm cũng có thể bị độc trùng hay ác thú tấn công bất ngờ cho nên leo lên một nhánh cây cao để nằm nghỉ và bồi dưỡng lại sức lực.

Tuy nói là ngủ trên cây, nhưng suốt đêm hôm ấy, Au-Dương công từ cứ leo lên leo xuống có hơn mười lần.

Lúc nào chàng cũng rón rén lại gần cửa hang, đứng nép mình sau phiến đá nhìn trộm vào.

Trong hang, cạnh đồng lửa cháy đỏ rực, Hoàng-Dung nằm vắt chân chữ ngũ canh chừng. Hồng-Thất-Công đang thềm thiếp không cử động.

Dưới ánh lửa bập bùng, Hoàng-Dung nằm ló ló, nửa kín nửa hở như một nàng tiên với thân hình Wion thon, với những đường cong khéo gọi quá sức. Chàng nhìn trần trụi, thêm thương ao ước, muốn chày nước miếng. Có lúc nhìn không nổi, muốn xông dặt vô làm cần, nhưng chưa có can đảm. Thế rồi cứ thếp thò, thậm thụt như vậy bằng bao lần rồi vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Sau cùng, Au-Dương công từ trở ra gốc cây, đứng lững yên suy nghĩ rồi đưa tay tát mạnh vào mặt mình chửi thảm

— Thật quả là đó hèn nhất. Đã mang danh chúa núi Bạch-Đà, tại cao tốt chúng, hùng cứ một phương trời, dưới tay này đã bẻ gãy biết bao nhiêu ngàn bóng hươu biết nói, thế sao hôm nay lại đánh bắt lỵ trước một con bé như thế này, thật là đó hèn nhất, đờu mặt. Nếu cứ e dè mãi như thế này thì cái cơ hội ngàn năm một thuở biết bao giờ gặp lại.

Thật ra, mặc dầu Âu-Dương công tử đã bị gãy một tay, nhưng tài nghệ và bầu lạnh của y cũng đủ sức ép đảo hai hạ Hoàng-Dung chứ đừng nói một mình nàng. May mà hơn nữa là Cửu-chủ Thần-cửi đang bệnh nặng, nằm mê man hôn què, mạng sống như chỉ mảnh treo chuông. Nếu không lợi dụng lúc này tấn công chiếm đoạt đi cho rồi thì còn chờ chừng nào nữa.

Âu-Dương công tử suy nghĩ xong quả quyết mệnh đận bước vào hang.

Nhưng khi vừa nhìn thấy bóng tiến nga nằm lộ lộ dưới bóng lửa hồng, chàng bị thấy bao nhiêu nghị lực tiêu tan đầu mắt. Chẳng hiểu vì ma trêu quỷ ám hay sao mà tự nhiên bao nhiêu dự định cũng bay hết, tím trong lồng ngực đập rộn ràng, hai chân hình như đã mềm nhũn không còn sinh lực. Âu-dương công tử lại đành đứng sững nhìn vào.

Còn Hoàng-Dung nằm gác lên tư phụ nhưng lòng lo tằm mối. Nàng ngồi nhất là Âu-Dương công tử thừa cơ vào làm ầu. Điều lo nữa là bệnh tình của Hồng-Thật-Công có mối quả tầm trọng chưa biết biến chứng lúc nào. Vì vậy nên bao nhiêu sự lo âu pháp phóng thì nhau đều dồn dập, mãi đến gần sáng mới chợp mắt được một tí.

Trong giấc mộng, nàng không thấy Quách-Tĩnh, vì vậy nên nàng tin rằng chàng chưa chết. Theo Hoàng-Dung nghĩ, với mối tình của hai đứa, nếu Quách-Tĩnh đã chết thì thế nào chàng cũng hiện hồn về báo mộng. Lúc sáng tỉnh, Quách-Tĩnh là một kẻ trợn hiều vẹn tình, hết lòng miễn thấy yêu bạn thì đâu chết đi, thế nào chàng cũng không xa vắng được.

Hoàng-Dung mơ mơ màng màng chấp chớn với bao ý nghĩ viển vông, bỗng đâu Hồng-Thật-Công tựa mình ú ở này tiếng. Nàng giật mình ngó phát dậy chạy lại hỏi:

— Sư phụ, sư phụ sao thế. Có đau lắm không sư phụ?

Hồng-Thật-Công mở mắt nhìn nàng miệng ú ở nhưng vẫn không nói được.

Hoàng-Dung nhìn thấy miếng thịt thỏ cuối cùng ngày hôm qua do thấy ngấm chưa kịp nuốt đã thiếp đi, bây giờ vẫn còn, đó, nàng bỗng tức cười quá, lấy tay đẩy vào cho thấy nuốt.

Quai hàm Thất-Công lại chuyển động, nhai nát miếng thịt rồi nuốt luôn.

Nuốt hết khúc thịt, Thất-Công có vẻ khá hơn trước. Ông đưa mắt ra đầu cho Hoàng-Dung đỡ mình ngồi dựa lưng vào vách đá rồi vận dụng hô hấp để thu hồi sinh lực.

Biết thầy đang vận dụng nội công chống chọi độc trong người, Hoàng-Dung ngồi yên chẳng dám hỏi han hay nói một lời nào. Nàng ngồi nhìn theo trông mong thấy Senni phục sức và chờ xem có cần đứng sai bảo điều gì để giúp đỡ.

Nàng chú mục nhìn kỹ, thấy trong giây lát nét mặt của sư phụ bỗng trở lại hồng hào nhưng chỉ thoáng qua rồi tái mét trở lại như cũ.

Hồng-Thật-Công cứ biến đổi từ đỏ sang xanh, hồng sang tái gần mấy chục lần. Toàn thân của ông, bóng đen lùn, cảm cấp, lưng trần đầu trần mở hơi và trên đỉnh đầu dần dần có hơi bốc lên nghi ngút.

Hoàng-Dung lạ lùng bỡ ngỡ chưa biết ra sao, đang lo âu suy nghĩ, tình tình có một bóng trắng thoáng qua trước cửa động. Âu-Dương công tử đã hiện ra, đứng nhìn vào, sau đó xông lại làm hôn.

Hoàng-Dung thừa số trông lúc một người đang vận dụng nội công chữa thương, nếu có gì làm trở ngại hay có sự động chạm làm phần tẩu thì sẽ mất mạng ngay. Vì vậy nên nàng cố sức ngăn cản Âu-Dương công tử không cho xông vào.

Nàng rút kiếm nga mi nhảy vào đến trước mặt hẳn nghiêng răng báo nhỏ:

— Hãy rút đi lập tức.

Âu-Dương công tử cười hi hi tỏ vẻ thân mật đáp:

— Chuyện gì mà cô nương làm dữ vậy. Trên hoang đảo này mà không có gì ăn thì làm sao mà sống. Vì vậy nên tôi vào định cùng cô nương bàn về vấn đề ấy đây.

Miệng nói nhưng chân hẳn vẫn bước vào động.

Hồng-Thật-Công đang ngồi vận nội công, nghe nói, hé mắt khẽ hỏi:

— Dung nhi, đây là nơi nào mà gọi là hoang đảo?

Hoàng-Dung vội đáp:

— Xin sư phụ cứ yên tâm luyện công, đừng thêm để ý đến việc bên ngoài. Đã có con lo liệu hết rồi.

Bằng nàng nghĩ một kế "điệu hồ ly sơn" nên đứng trước mặt Âu Dương công tử, vươn ngực ra trước như kêu gọi và dục dăng bảo hân:

— Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện nhiều hơn.

Được mỹ nhân rủ đi nói chuyện, Âu Dương công tử sung sướng run người vội vàng quay mình ra khỏi động. Hoàng-Dung mỉm cười đắc ý rồi chậm chậm bước theo.

Âu Dương công tử hân hoan đưa Hoàng-Dung đi khỏi động, đến một chỗ khá xa, leo lên một khu đồi cao chót vót. Nhìn quanh bốn phía thấy rõ ràng chỉ có nước biển bao bọc một màu xanh, liền với chân trời, không có một chỗ nào là dạng đất. Quả nơi đây là một hoang đảo nằm giữa đại dương vô tận.

Hoàng-Dung hỏi:

— Úa, chiếc phao thuyền đâu rồi?

Âu Dương công tử giả bộ hỏi hoàng hỡi lại:

— Úa, phao thuyền mất rồi sao? Chắc có lẽ nước thủy triều dâng lên kéo đi mất rồi chứ gì?

Hoàng-Dung tinh ý hiểu ngay là Âu Dương công tử đã thừa lúc ban đêm, đẩy thuyền ra biển để mình không còn cách nào đi được nữa. Nơi đây, Hồng-Thật-Công đau nặng, nó sẽ thừa cơ hạ sát ông để hồng chiếm lấy mình rồi chứ gì?

Nàng quắc mắt nhìn thẳng vào bộ mặt lầm lét mặt tự nhiên của hân đã xác nhận được sự dự đoán của mình rồi.

Mặc dầu đã biết như vậy, nhưng nàng cũng cố giả bộ vô tình để cho hân ý y không để phòng tới sau này thừa cơ giết đi, cứu sự phụ.

Nàng nghĩ bụng:

— Nếu quả mà anh Tinh đã mệnh hệ nào rồi thì ta chỉ còn cách là bện dằm và chăm sóc cho sự phụ. Đây giờ thuyền không có, biết chừng nào mới trở về được đất liền.

Thời, mọi việc về sau sẽ hay. Đây giờ ta chỉ lo làm sao chu toàn cho sự phụ, còn mọi vấn đề khác đều là phụ thuộc hết.

Âu Dương công tử cũng ranh mãnh không vừa. Hân vừa thoáng nhìn cặp mắt sáng quắc của Hoàng-Dung, đã dự đoán được phần nào thâm ý của nàng, cho nên chợt dạ không ngo thẳng nàng nữa mà bắt đầu giở giọng, để đợi từng cú chỉ một.

Hoàng-Dung phi thân lên một tảng đá cao nhất, khoanh tay nhìn trời suy nghĩ kế hoạch hành động.

Đứng dưới ngó lên, Âu Dương công tử thấy nàng phều phều như một nàng tiên đang chấp chớn trên non bồng núi nhợt, càng ngắm càng yêu, nên bỗng đâu dục vọng lại kéo lên, dần không nói nữa, hẳn tự như:

— Phen này chưa hàng động còn chờ lúc nào mới hái cành hoa tươi này hồ chàng chúa tể Bạch Đả Sơn? Hay là mây vẫn chưa có đủ cần đảm nữa?

Thề rồi chàng ta, cũng tung người nhảy vút lên đứng cạnh người ngọc, miệng cười trầy hi hi.

Thấy Hoàng-Dung không phản đối hay mắng chửi nữa, Âu Dương công tử xích thêm lại gần hơn và bỏ giọng tán liến:

— Chàng biết duyên nợ từ kiếp nào, đã xui khiến chỉ có hai đứa mình lại ngẫu nhiên sum họp nơi đây, em nhỉ. Với cảnh non nước hữu tình này, chúng ta hãy cùng nhau tận hưởng hết lạc thú của tuần trăng mật bên nhau, đầu trời đất có sụp đổ cũng không cần, em có đồng ý như vậy không, hỡi nàng tiên yêu quý?

Hoàng-Dung ngược mặt lên trời cười khảnh khách và nói:

— Trời ơi, sao lại đi tán lếch ra như vậy. Trên đảo này còn cả sự phụ nữa, sao lại bảo chỉ có hai đứa mà thôi?

Âu Dương công tử xem chừng Hoàng-Dung không nói xằng hay cự tuyệt mà có vẻ cười cợt với mình thì mừng rỡ và dạn miệng tán thêm câu nữa:

— Phải đấy, vì ngồi cạnh người đẹp nên đã nghĩ lầm đây em nhé. Anh nguyện ngày đêm, quanh năm suốt tháng hầu hạ bên em. Cầu mong lời xanh nhỏ phước sanh đặng một tiền đồng, giồng mẹ như đức thì thật là hạnh phúc nhất trần gian. Sau này vợ chồng và đứa con yêu quý sẽ cười rống về thăm quê hương. Chỉ nghĩ đến thì cũng thấy sướng mê người rồi phải không em, cũng?

Hoàng-Dung cười chum chặm, ghêch đôi mắt ngáy thơ đen lấy hỏi lại:

— Sao lại để tiền đồng? làm sao mà để được, ta đâu có hiểu chuyện xa xôi ấy.

Âu Dương công tử thấy nàng hỏi có vẻ ngờ ghêch và quá ngây thơ nên càng mền thương hơn nữa, y bèn lết xé lại gần tỷ nữa và thắm thì:

— Chừng ấy qua sẽ đầy, cho em chứ. Môn ấy thì qua sành điệu nhất đời rồi.

Hoàng-Dung không đáp nữa, ngồi chồm chồm cười hoài, khiến cho Au-Dương công từ sướng để mẹ muốn phát run. Y vội đưa tay quàng qua vai Hoàng-Dung, trong lòng hờ hờ, thật không ngờ mộng trước bao lâu nay đã được thành tựu.

Bỗng Au-Dương công từ thấy cổ tay trái của mình ăm ăm, y nhìn xuống thấy bàn tay thon thon búp măng trắng nuốt của người ngọc đã nắm lấy cổ tay mình và ngả người dựa vào lòng như muốn cùng hòa hơi ăm của đôi bên.

Au-Dương công từ sướng đến lạnh xương sống, và có cảm giác như đang nằm trong mộng ảo. Nhìn thấy Hoàng-Dung đưa tay vuốt ve sờ trớn cổ tay mình, Au-Dương công từ thấy đất trời như đảo lộn, và thoáng bên tai có tiếng oanh thỏ thè vừa dờ dờ nghe :

— Anh thật đáng mặt một thanh niên tuấn tú, hào hoa phong nhã nhất đời. Nhưng anh có cái tánh gẫu là ưa chim chuột mèo mỗ quá sức. Ngay như chị Mục-Niệm-Từ mà anh cũng bỏ phá hoại trình tiết của người ta, làm hư hỏng cả cuộc đời con gái. Em ghét nhất anh về cái tật ấy. Hừ hừ.

Au-Dương công từ thích chí cười lớn và đáp :

— Đầu cô, cái nàng Mục-Niệm-Từ đầu hiệu tí gì về mùi đời, nên chưa có nhận được ân huệ của ta ban cho. Ta đây, chưa hề Bạch Đà Sơn, đời nào đi hạ thế để hiệp đáp phụ nữ. Vô số người đã van lạy cầu xin, chưa chắc ta để ý đến. Chỉ có tiếng em, chàng hiền vì sao, anh phải bận tâm đau khổ để đeo đuổi một mình em, nặng, tiêu của anh mà thôi.

Hoàng-Dung bèn mới đáp :

— Anh nói có thật không ? Thiên hạ ai ai cũng đồn vang lên rằng chị Mục-Niệm-Từ đã bị anh rồi. Vì vậy cho nên vị hôn phu của chị cũng phải thôi rồi đem lòng khinh bạc, xem chị như một người gái đã hư thân mất tiết.

Au-Dương công từ cũng xi một cái vế nói :

— Cái chàng Hoàng-Nhan-Khang họm mình là vương tử, thật ra chỉ là đứa con nít, chưa vào máu đầu, có hiệu cái quái gì đâu mà nghị với người Em đứng thêm nhắc đến cái tên nó mà dơ cả miệng. Hừ tốt phước làm mới được một con vợ, kiên gan thủ tiết, lại đi nghi ngờ, bắt hờ người ta, rồi lại đổ oan người.

Thỉnh thoảng Hoàng-Dung chỉ xuống phía dưới thét lớn :

— Úa, cái gì kia kia !

Au-Dương công từ vội vàng nhìn theo về phía nàng chỉ, nhưng tuyệt nhiên không thấy gì đáng để ý, toàn quay lại hoài, đột nhiên thấy cổ tay tê rần, vì Hoàng-Dung càng bóp chặt hơn trước.

Au-Dương công từ ngỡ rằng trong lúc xuân tình phát động quá bóng bột, nàng đã siết lấy tay mình, cho nên định cúi xuống để hôn, nhưng lúc bấy giờ cả gần cột tiên tay càng thêm tê buốt, toàn thân đau rần như muốn liệt hẳn, không thể cử động được nữa.

Hoàng-Dung cứ điềm nhiên ngồi trong lòng hẳn, tay cầm thanh kiếm nga mi vận sức đâm mạnh vào giữa bụng của anh chàng háo sắc.

Au-Dương công từ đang để mẹ vì tình dục, cánh tay mặt bị gãy xương mới đây, và cườm tay trái lại bị nắm trúng huyết đạo tê rần không nhúc nhích nổi, nay bị thêm một mũi dao vào bụng nữa thì thật là vô cùng nguy hiểm.

Tuy nhiên, đầu ở trong tình trạng hiểm nghèo, đôi với một kẻ đã từng vào sanh ra tử như Au-Dương công từ, cũng chưa đến nỗi ngồi im mà chịu chết.

Nhờ chỗ điểm huyết của Hoàng-Dung chưa đúng mức, mới làm tê liệt một bên người, còn lại một bên còn có thể cử động được. Au-Dương công từ vận hết sức lực, dùng cườm tay mạnh vào giữa lưng Hoàng-Dung. Bị đau bắt ngờ, Hoàng-Dung phải nghiêng qua một bên để tránh né, nên mũi kiếm nga mi không trúng bụng mà trạch xuống phía dưới, xé một đường khứa dài trên bắp vế của Au-Dương công từ.

Au-Dương công từ tức quá, vận đủ mười phần công lực nhảy xô lại phía Hoàng-Dung, trong khi ấy nàng đã lách lẹ phốc qua một bên, miệng còn cười duyên, và tay vẫn làm le cây kiếm nhỏ.

Nhờ nhất động cắm vào lưng khiến cho Hoàng-Dung đắm trượt mũi dao thoát chết, nhưng Au-Dương công từ đã vỡ tình lãnh mấy cái lông nhím của áo nhuyển vì giấp lưng mấy lỗ thật sâu trên cảm, đau nhức không chịu nổi.

Hoàng-Dung đứng nhìn Au-Dương công từ, nghiêm mặt trách mắng :

— Hai đứa đang bàn tính câu chuyện tương lai, nào trắng mặt, sanh con, về xử, tại sao mi bỗng nhiên trở mặt úi cắm vào lưng quyết hại ta như vậy ?

Thật không ngờ một đứa như mi mà tâm địa quá ư hiểm ác, tánh ý quá ư lật lọng.

Nói xong nàng ngửa hẳn một cái rồi ngoay ngoay xoay mình phi thân đi xuống lạnh như gió.

Au-Dương công tử thấy nàng cự mình như vậy bỗng nghi ngại. Hắn cho rằng trong lúc hoang mang, mù mịt có thể nhận xét sai lầm nên có hành động nóng nảy để lỡ đi một dịp may hiếm có.

Rồi trong lòng y bỗng thấy vừa mừng, vừa yếu vừa mềm tiệp, chỉ biết đứng ngẩn người nhìn theo, rồi vượt ngục thờ dài huyền tiệp, một dịp may.

Hoàng-Dung đang chạy, miệng thảm thì khăn vải :

— Quách-ca, giờ phút này anh có ở trên cõi thọ hay ngoài biển cả, có linh thiêng xin phổ hộ và giúp em bảo vệ sự phụ được tại qua nạn khỏi, trở về Trung thổ.

Nếu anh có linh thiêng cũng xin chứng giám lòng em. Vừa rồi số đi em phải giả vờ ơn nghĩa, dụ ngọt với thằng súc sinh ấy là mưu đồ dụng ý lừa gạt, để hạ sát nó. Xin anh tha thứ cho em và hiểu lầm rằng nếu em phải lần la gán gú, ngồi vào lòng nó là để cố tìm cho đúng huyết mạch mà xuống tay, xin Quách-ca đừng hiểu lầm mà giận em của anh tội nghiệp.

Miệng lầm nhảm khăn vải, Hoàng-Dung cũng tự trách mình đã vụng về và kém tài để cho kẻ thù lần thoát và làm đầy mắt một cơn lốc ngàn năm.

Nàng mãi suy tính, khăn vải, không nhìn thấy đường, bỗng lao đầu vào một vách đá, giạt mình nhờ lại như người mới ngã dậy rồi cảm đầu chạy về hang.

Đền nơi, nàng thấy Hồng-Thất-Công đang nằm ngủ, ngáy phò phò, trên nền đất rải rác có nhiều đồng màu đỏ, đen sì và xanh không chịu nổi.

Nàng lo quá, chạy lại ôm đầu Hồng-Thất-Công vừa khóc vừa nói :

— Sự phụ ơi, sự phụ Tại sao lại như thế này. Sự phụ có thấy để chịu hơn không? Con mới về đây. Con đi ra ngoài lừa nó, xa lánh chỗ này để cho sự phụ luyện công trừ độc.

Hồng-Thất-Công đáp nhỏ nhỏ :

— Thấy chỉ nhờ rượu thôi, con ạ.

Hoàng-Dung buồn rầu nghĩ :

— Chỗ hoang đảo xa xôi hẻo lánh mà làm sao tìm được rượu cho thấy

Rồi nàng vội ôm đầu ông an ủi :

— Con cũng cố tìm cho ra rượu hậu thấy. Nhưng hãy giờ thay thay trong người ra sao? Liệu có hề gì không... nói đi cho con nghe kéo con lo quá.

Nàng vừa thôn thức, vừa nói, nước mắt tuôn trào như suối.

Hoàng-Dung tuy là gái nhưng tánh khí can cường ít khi khóc. Nhưng bận này vì quá mến thương thấy lâm trọng bệnh, nên nàng đã khóc, và khóc mãi mãi. Càng khóc càng tối thẫm, ôm chầm lấy thầy, khóc như mưa như gió.

Hồng-Thất-Công thấy trò yếu quá bị lụy vì mình cũng cảm động. Con người như ông xem cái chết nhẹ như lông hồng, nhưng thầy đưa đệ tử chỉ tiêu cũng búi người và lệ tràn nơi khóe mắt.

Ông từ từ đưa bàn tay sờ đầu và vuốt vào tóc Hoàng-Dung để vỗ về như dỗ một đứa bé đang làm nũng.

Nguyễn Hồng-Thất-Công bình sinh chỉ sống một mình với cái hồ lớn và cây gậy trúc, không hạn rợn gia đình thế tử, lần lốc giang hồ suốt mấy mươi năm, chẳng hề rung động vì trần đời. Đối với ông xã hội là cỏ rác, bọn vua quan như sâu mọt, chẳng chịu quy lụy ai, chẳng chịu luôn cúi ai, không thêm xem mặt pháp ra gì hết.

Thế mà hôm nay, thầy Hoàng-Dung vì quá thương mình khóc than thảm thiết như con khóc cha, bất giác ông thấy rung động tâm tính, và cặp mắt của con người sắt đá, lần đầu tiên đắm lệ.

Thầy vội tờ khóc, thầy cũng thút thít. Hồng-Thất-Công lâu lặn một hồi lâu trên thảm cỏ rồi chúi nước mắt bảo Hoàng-Dung :

— Thôi đừng khóc nữa con. Thầy cũng đã nín, và bây giờ thầy cũng hết cần rượu rồi. Bình sinh thầy chỉ thích ăn và quý rượu. Ngày nay thầy nhìn phần rượu để quý con mà thôi.

Hoàng-Dung nghe sự phụ thật ra, câu nói chí tình nên cảm động, khóc thêm một lần nữa. Nàng gục mặt vào ngực Hồng-Thất-Công khóc đến nỗi ướt cả một khoảng áo gấm.

Nhưng sau khi khóc đã nhiều rồi, nàng bỗng nhớ lại chuyện cũ, cười khanh khách khoe với thầy :

— Sự phụ, con vừa lừa thằng quý lắm ở, chọc một dao vào bụng nó. Thật quá tiệp rồi hẳn đã vùng ra được.

Rồi nàng lần lượt thuật lại những việc đã làm hồi này cho Hồng-Thất-Công nghe.

Thất-Công yên lặng nghe trò kể kể một hồi lâu mới từ từ nói nhỏ :

— Con ạ, hiện nay bao nhiêu công phu của thầy đã theo chặt độc giũu can hết rồi. Một mình con không thể nào đỡ sức chúng cụ lại hẳn đâu. Vậy con phải khôn ngoan dùng trí mà đòi phó chứ không nên dùng sức nhè.

Hoàng-Dung tìm cách an ủi thầy :

— Xin sư phụ cứ an tâm điều dưỡng; bữa nào phục hồi công lực sẽ cho hiểu một quyết là bỏ mạng chứ có gì mà lo.

Hồng-Thật-Công thờ dài đáp :

— Thầy bị hai con rắn độc nhét trên đầu gây của bần căn hai vết trên gáy, đồng thời bị một ngón hàm-mô-công xoi lủng vai. Cũng may thầy có sức vận dụng toàn thể công lực trục xuất hết chất độc ra ngoài rồi. Nhưng bây giờ thầy không còn một chút công lực nào nữa. Nếu có sông gượng cũng chỉ vác ba năm nữa là xong.

Nhất thời vô công bị phê liệt, lão chúa tể ân mây của con xưa kia nay cũng như bao nhiêu người ăn mây tẩm thương khác, chỉ còn đó sức lê chân kiếm ăn mà thôi con ạ.

Hoàng-Dung lắc đầu nhất quyết cãi lại :

— Không đâu! Con không tin sư phụ mất hết vô công. Chỉ cần điều dưỡng ít lâu, hết bệnh sẽ lấy lại sức lực cũ.

Thật-Công mỉm cười rồi nghiêm giọng nói :

— Ta đây tỉnh nóng như lửa. Nhưng gặp điều quan trọng ta giữ kín như gà mổ, nhất định không để cho ai biết được. Số di quá tin yêu con nên thầy mới hở môi cho con biết mà thôi. Thầy nói thực là đã bị rắn độc vì cả ngón hàm-mô-công của Tây-Độc mà khởi chết là may lắm rồi.

Ngừng một chập, Thật-Công nói tiếp :

— Con ạ, bây giờ thầy chỉ còn một ước vọng cuối cùng muốn nhờ đến con. Chuyện này hết sức gian khổ, trái hẳn với bản chất con người của con. Chẳng biết con có thương thầy mà không nhàn hay không ?

Hoàng-Dung chấp tay cúi đầu kính trọng đáp :

— Sư phụ, bé Dung xin nói thật, đâu phải trải qua trăm cay ngàn đắng, đâu phải xả thân này để làm đúng lời thầy dạy, con cũng tuyệt đối tuân theo. Vậy có điều gì thầy cứ nói, khởi câu phải rảo đầu hay khách số gì hết.

Hồng-Thật-Công buồn rầu nói :

— Thấy trò ta tuy gần nhau chưa bao lâu nhưng tình thương yêu không thua gì cốt nhục. Thầy muốn truyền hết võ công cho con nhưng ngặt vì thời giờ không đủ. Hơn nữa bên cạnh ta có thằng đám tặc dõm hành luôn luôn tìm cách uy hiếp con.

Thầy muốn gánh hồ cho con gánh nặng ngàn cân đang đè lên. Nếu không làm được, thầy chẳng yên bụng tí nào.

Hoàng-Dung vẫn biết tình thầy xưa nay dung dị, nghĩ đâu nói đấy, lời lẽ đơn giản không ưa khách sáo cầu kỳ. Thế mà lần này, mỗi câu nói đều có dụng ý, bao hàm nhiều ý nghĩa sâu xa, hệt như ông đã dần dần suy nghĩ rất nhiều trước khi nói. Như vậy tất nhiên điều sắp nói ra phải vô cùng trọng đại.

Hoàng-Dung càng nghĩ càng thương thầy, úa-lẻ, thần thức nói :

— Sư phụ, hôm nay số, đi sư phụ bị trọng thương đến nỗi phải giãn thọ và mất hết võ công nguyên nhân cũng tại hai con. Vì nếu không cố cầu chuyển mai mối cho hai trẻ thì có khi nào sư phụ phải nhọc thân để chân ra tận đảo Đào Hoa, rồi gặp phải thảm nạn này.

Bây giờ đệ tử của sư phụ là Hoàng-Dung, nếu cần phải thịt nát xương tan, hoặc phải nhảy vào đầu sôi lửa cháy, cũng chưa đủ để đền đáp một phần ơn sâu nghĩa cả của sư phụ. Đệ tử chỉ nguyện một nỗi là tài hèn tuổi trẻ, e chưa đủ sức để làm tròn sứ mạng của thầy phó thác mà thôi.

Hồng-Thật-Công nghe năng đáp một câu chỉ tình, thầy vui mừng hơn hồ lộ ra mặt. Ông hân hoan hỏi lại :

-- Như vậy là con đã vui lòng không nhận lời yêu cầu của thầy rồi phải không ?

Hoàng-Dung đáp ngay :

— Xin thầy cứ dạy, con xin tuyệt đối tuân hành.

Thật-Công từ từ đứng dậy, lưng chomang mây lặn mới đi vắng. Ông quay về hướng Bắc, nghiêm trang đứng thẳng người, hai tay chấp trước bụng và khấn lớn :

— Đệ tử Hồng-Thật-Công, bang chủ Ân mây, được tổ sư tương truyền đến nay là đời thứ 18. Vì thiếu tài thiếu đức, đệ tử không thể tiếp tục gánh vác trọng trách đến giờ phút cuối cùng, nếu sư đường đành bỏ lỡ đời.

Vậy kính mong chư vị tổ sư có linh thiêng xin chứng giám cho đệ tử cháu là Hoàng-Dung, gặp nhiều may mắn thoát nạn gian nguy, đó tài đó đức, thay đệ tử lãnh đạo hàng khất-cải và giúp cho toàn thể Ân mây đã bị đau khổ l chề quá nhiều, sớm được no ấm, ngộ hũu xứng đáng với nhiệm vụ người đệ tử trung kiên của sự tổ.

Khẩn đến đây, Thất-Công cúi đầu lạy luồn 6 cái.

Hoàng-Dung chăm chú lắng tai nghe, bây giờ nàng mới hiểu là Thất-Công khẩn Sư-tổ truyền chức Bang chủ ăn mây toàn quốc lại cho mình. Nàng thấy rất cảm động vì trách vụ quá nặng nề và bổn ngữ, cho nên con tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Lạy xong, Hồng-Thất-Công bảo lớn :

— Đệ tử, quý xuống mau.

Hoàng-Dung tuân lời quý xuống.

Hoàng-Thất-Công cầm cây gậy trúc xanh, để ngang trước ngực trịnh trọng lạy một lễ rồi cầm hai tay trao cho Hoàng-Dung.

Hoàng-Dung bỡ ngỡ đỡ lấy cây gậy và áp ứng hỏi :

— Sư phụ, thầy truyền cho con chức Bang chủ khất cái sao ?

Con thầy...

Hồng-Thất-Công nghiêm sắc mặt ngắt lời :

— Phải, thầy đây là Bang chủ đời thứ 18. Nay truyền lại cho con là

Bang chủ đời thứ 19. Như vậy con còn câu hỏi hân gì nữa ? Ngay bây giờ chúng ta cùng lễ tạ Sư-tổ khất cái gọi là nhớ ơn và tuân lệnh ngài đã sáng, tạo ra tổ chức này.

Hoàng-Dung tuy hoang mang, nhưng phải nhứt luật tuân theo lời sư phụ. Nàng chấp tay noi theo Thất-Công lạy đủ 6 lạy về hướng Bắc.

Lạy xong, Hồng-Thất-Công thở dài một hơi như trút xong một gánh nặng và cảm thấy khoan khoái như vừa hoàn thành một sứ mệnh vô cùng thiêng liêng và quan trọng.

Ngoài mặt tuy mặt nhợt vì cơn yếu sức, nhưng trong tâm hồn ông cảm thấy hân hoan một niềm vui khó tả.

Hoàng-Dung đỡ thầy ngồi xuống.

Hồng-Thất-Công nghĩ một chập rồi cất tiếng nói :

— Ngày nay con đã chính thức là vị nữ Bang chủ khất cái toàn quốc. Ta đã trở thành một trưởng lão của Cái Bang và kiêm cả sư phụ ông con nữa. Mặc dầu trong tình riêng, con quý mến và kính trọng ta trong nghĩa thầy trò, nhưng theo luật lệ của bốn bang, dầu có việc gì lớn hay nhỏ, khi đã được Bang chủ sai khiến ai cũng phải tuyệt đối phục tùng.

Quy tắc này do Sư-tổ đã đặt nên khi sáng lập ra Bang khất cái. Nhứt thiết không một kẻ nào được làm trái lại.

Khi nào cần truyền lệnh, con chỉ cầm cây gậy này đưa ra thì từ trưởng lão cho đến một kẻ ăn mày thường, tất cả đều tuân theo răm rắp.

Đôi với thiên hạ, gậy trúc chỉ dùng để đánh chó, xin cơm độ nhật. Nhưng trong Cái Bang, đó là quyền uy tuyệt đối, cũng như Hoàng-Đê có ngọc ăn tỳ phù.

Hoàng-Dung tự xét mình mới 16 tuổi đầu, đôi với nhiệm vụ mới này thật quá trọng đại, đã vượt ra ngoài khả năng của mình.

Nàng chưa rõ Bang chủ sẽ làm những chuyện gì và có nhiệm vụ ra sao, thì Hồng-Thất-Công nói thêm :

— Quyền hạn của Bang chủ sẽ thế dùng gậy trúc để đánh hôn quân, trừ gian nịnh, diệt lũ cường hào ác bá.

Bang chủ có đặc quyền xé dựng tất cả nhân vật tài lực của toàn thế Cái Bang.

Phần các hội viên, lệ đời thì đi xin mà ăn chứ không bao giờ được tham lam trộm cắp. Nhưng đôi với những bọn bất nhân bất nghĩa, bóc lột người nghèo, làm giàu bất nhân hay phi pháp, thì có thể tự do cướp lấy của chúng mà dùng hay chia cho dân nghèo sinh sống.

Số ăn mày trong toàn quốc, tuy chẳng có số ở đây, nhưng cũng nhớ chắc là nhiều hơn mười triệu. Họ không chịu mệnh lệnh vua quan, không chịu khuất phục dưới một quyền lực nào áp chế. Nhưng ai cũng phải tuyệt đối phục tùng cây gậy trúc xanh của Bang chủ.

Hoàng-Dung thấy thầy giải thích công đầy đủ, trong bụng nghĩ thầm :

— Thật cũng kỳ lạ ! Mỗi ngày nào trên cha lên đến lục địa ta cái trạng làm tên ăn mày. Không ngờ giờ đây đã trở thành một tên ăn mày thật sự, mà là một ăn mày chúa, có gậy trúc làm tỳ phù hiệu lệnh mới hay chứ !

Nhưng lúc này ta còn ở trên hoang đảo, từ cổ vô thân, không một sinh vật, không liên hệ được cùng xã hội loài người, đã chắc gì sống sót cho đến ngày về quê hương.

Hơn nữa anh Tinh, người yêu duy nhất của ta đã chết thì chính ta đây cũng đâu còn thiết sống nữa mà giữ cái chức Bang chủ ăn mày. Thật quả là một chuyện đáng buồn cười và vô ích.

Nghĩ vậy rồi Hoàng-Dung thấy chán nản vô cùng. Nhưng nhớ đến Hồng-Thất-Công sư phụ, đang bị trọng thương vừa định nịnh trao chức cho mình, nếu mình từ ý không hài lòng, sẽ làm buồn lòng thầy nhiều lắm. Cho nên dầu không vui nàng cũng cố chôn chặt vào lồng, giả bộ vâng vâng dạ dạ cho thầy vừa ý.

Nhưng Hồng-Thất-Công vừa làm bầm tím đốt ngón tay rồi ngược mặt báo Hoàng-Dung :

— À phải, hôm nay chính là ngày làm tháng 7 rồi, trước đây, thầy đã chọn lấy ngày này, để họp đại hội ăn mừng toàn quốc tìm một người xứng đáng để truyền lại chức Bang chủ khát cái. Vì thấy tự xét tuổi đã cao, không thể đảm nhận chức này được lâu dài hơn nữa.

Nhưng sau đó lại bận phải đi Đông Hải lo câu chuyện vợ chồng cho hai đứa. Thấy định ninh rồi cũng trở về kịp ngày chứ có ngờ đâu lại gặp tai nạn đọa đày đến nỗi lưu lạc vào hòn đảo xa lạ này.

Hôm ngày nay ăn mừng khắp xứ về đó, chắc sẽ họp tại thành Lạc-Dương, trên bãi rộng lớn trước dinh, cạnh Động Đình Hồ.

Nếu con mang chiếc gậy này về đó, chắc hẳn anh em đều hiểu còn là kẻ đã thừa kế Bang chủ khát cái rồi.

Về vấn đề lễ nghi các thứ, đã có 4 vị trưởng lão trong Cái Bang lo liệu chu toàn tất cả rồi, con khỏi bận tâm. Như vậy thầy cũng khỏi phải bận tâm nhiều chuyện, nhưng có một điều đáng tiếc là bảo một con bé xinh tươi đẹp đẽ, sạch sẽ như con mà đi ăn mày thực thụ thì quả là một chuyện đáng buồn cười.

Thấy cứ ngời ngời hoài về chỗ đó.

Nói xong, ông ngược mặt cười một tràng thật dài.

Vì quá vui mừng đã có người kế vị, Thất-Công quên đang bị trọng thương của phải thận trọng giữ gìn chân khí, đứng để hơi thở thoát ra nhiều, bật cười lớn quá nên toàn thân bị rung động. Sau trận cười, tiếp đến một trận ho thật tợn.

Ông ôm ngực hạ một tràng dài muốn ngắt xù. Hoàng-Dung lật đật ôm thầy đỡ dậy, hai tay vuốt và nắn xương sống để làm dịu bớt cơn tức.

Gần mười phút sau Thất-Công mới thấy dễ chịu hơn.

Ông chấp miệng than dài :

— Lão già này xem bộ quá kiệt quệ rồi. Phen này chắc bỏ xác nơi đây, không về được Trung-Thổ nữa.

Ngay bây giờ ta truyền lại cho con các thứ võ «đá cầu bông» của tổ sư truyền, cho các đời bang chủ ăn mày.

Trước đây, Hoàng-Dung cũng đã được Hồng-Thất-Công truyền dạy cho hơn mấy chục thế võ thượng thượng, nhưng chưa bao giờ nghe nhắc

đến cái tên «đá cầu bông» mà trên sách vở cũng chưa hề thấy ghi đến danh từ này bao giờ. Hoàng chí sự, phụ của nặng võ nghệ cao siêu đương ấy, đứng nói chớ, ngay cả cộp beo, tây tượng cũng chưa chắc đã chịu nổi một đòn của ông hoàng chí sự chớ. Như vậy cái gì phải có thể võ riêng biệt về lối đánh chớ nữa. Thật cũng lạ lùng và khó hiểu quá.

Nàng lại nghĩ :

— Chắc bên trong có việc gì quan hệ và bí mật đây, cho nên lúc sư phụ nhắc đến mấy tiếng «đá cầu bông» thì lời nói có vẻ trịnh trọng, nghiêm trang lắm. Thời cứ vâng theo rồi cái gì cần biết sẽ biết sau, hơi đâu mà suy nghĩ nữa.

Vì vậy nên nàng gật đầu ưng thuận ngay. Hồng-Thất-Công hơn hờ nói luôn :

— Tuy con đã giữ địa vị Bang chủ khát cái, nhưng tánh tình của con trước sau vậy chẳng cần phải thay đổi nữa. Vì một khi theo cái nghiệp ăn mày, chúng ta phải lấy mấy chữ tự do, tự tại làm phương châm, không để cho một thứ gì ràng buộc thúc ép hết. Làm nghề ăn mày mà mất tự do thì ai còn dại gì đem thân vào đó nữa.

Con có thầy không, như thầy đây, lúc nào cũng giữ cái tự do bản thân làm trọng. Đối với ăn mày toàn quốc, quyền hành Bang chủ thật là tuyệt đối, còn hơn quyền vua đối với triều đình. Nhưng đối với thầy không có một cái gì phải bận tâm lo nghĩ. Thích ăn thì ăn, thích uống thì uống, nay chỗ này mai chỗ nọ, thích thì ở lâu, chán thì đi mất, ăn bốc, mặc rách, ngủ đình ngủ chợ, đâu cũng là nhà. Có lúc cao hứng thấy vào tận cung vua lên nhà ngự trú, trộm những thức ăn ngon vật bổ, như nem nướng, yền sào, bẻ ngự đủ thứ, chén cho đã bụng rồi ngủ khì. Như vậy trên đời có gì sướng hơn nữa.

Bây giờ hãy nói đến chuyện đánh chớ. Nếu con vào chỗ giàu, quyền quý xin cơm, bọn chúng bòn xén đi không cho lại nước hàng đàn chớ dữ xưa ra cần, con có cần phải dùng gậy mà đánh chúng hay không nào?

Hoàng-Dung cười hi hi đáp :

— Theo con nghĩ, bọn chó đâu có đồng hay hung dữ đến đâu cũng không đến nỗi phải dùng tới gậy mới chông nổi.

Thất-Công giải thích thêm :

— Lúc này con đã trở thành một tên ăn mày thực thụ, nhưng con vẫn ăn mặc sang trọng quần the áo lụa, lược đất trâm cài, trông như một

tiêu thơ dài các, thì con làm sao nếm được những mùi đắng cay của một kẻ ăn xin rách rưới lúc vào nhà bọn giàu sang quyền quý gặp chúng vua chó ra đũa cắn.

Chẳng những tiếng bầy chó 4 càng biết sủa, ham ăn đờ, mà ngoài ra còn biết bao nhiêu bọn chó hai chân. Chúng còn tận tụy, bợ hót và trung thành với bọn ác bá, hung thần và đờ tợn gặp trăm lần chó 4 càng nữa.

Nếu gặp bọn chúng mà con không có gậy để đập vào đầu chúng, thì chúng đâu có để yên cho con đâu.

Thiên hạ thường nói: người nghèo không gậy, chó nó cũng khinh. Nếu chưa phải một kẻ nghèo nàn thực tế, không khi nào thấm thìa hết tâm trạng đau khổ của một kẻ ăn mày.

Hoàng-Dung thông minh lắm, nghe nói đã hiểu ngay, nhưng năng còn giả bộ ngây ngô, tìm lời hỏi thêm cho thầy nói nữa. Nàng nói lên:

— Ô, thầy nghĩ lầm rồi. Đầu phải như vậy.

Hồng-Thất-Công trở mặt hỏi:

— Sao, con bảo thầy nghĩ lầm. Vậy làm chỗ nào đầu? Nói ra nghe thử? Hoàng-Dung nói:

— Trước kia, con trốn khỏi bãi đảo lên bờ, con chỉ đứng thành một chú bé ăn mày đi xin cơm. Trên đường gặp cũng gặp nhiều chó dữ bỏ lại cắn. Con chỉ đá cho mấy cái chúng chạy tán loạn, cõn cẩu gi-đền gây đầu?

Thất-Công tươi cười nói:

— Đúng rồi. Nhưng đó là loại chó 4 càng, nên con mới đá chạy được. Nếu có loại chó dữ biết võ nghệ, chuyên ăn ngon mào đẹp, gai về quyền hành, cũng xông ra bắt con, con có đủ sức dùng tay không đối phó với chúng hay chăng?

Hoàng-Dung đắm chiều suy nghĩ và lẩm bẩm:

— Lo nhì, làm gì có loại chó kỳ lạ như thế này nhì?

Nhưng nàng bỗng vỗ tay la lớn:

— À, con đã hiểu rồi. Con biết thầy đã vì bọn này với loại chó dữ trong thiên hạ; ví dụ bọn gian thần, ác bá Tần-Cối, bọn cướp nước giết người như Hoàng-Nhan-Liệt, đã man ác độc như Âu-Dương-Phong, v.v. Phải vậy không sư phụ?

Hồng-Thất-Công gật gù khen lớn:

— Ô, học trò của ta thông minh tuyệt. Như vậy là con đã hiểu rồi. Cứ trên đời này, loại người đã được Tả-sư chia ra làm 2 thứ là

chó và người. Hễ ai trung nghĩa, khí tiết, hiếu thuận, hiền lương được xem là người. Còn bao nhiêu đều là chó hết. Đối với chó thật, bọn chó này cũng có chó tệ mạt hơn nữa. Con có để ý loài chó là giống trung thành có nghĩa nhất trong loại thú vật chứ. Còn loại chó người ra sao, chắc con đã hiểu chán rồi. Chúng chỉ cần no cái bụng, làm cái thân, lúc phải cực cung, làm chuyện đê tiện để sống mình, lợi cho chủ, khi cần phải lật lừng phản bội, chúng cũng không từ chối. Đó là loại đáng ghét, đáng khinh, đáng sợ là vậy con ạ.

Vì vậy nên «đá cầu bóng pháp» mới được Sư-tổ đặt ra để chuyển trị những bọn mặt người dạ chó.

Nếu chỉ là chó thật 4 chân, ăn bản, thấy đầu có cần phải long trọng nhắc đến môn võ công đặc biệt và cây gậy đánh chó này.

Bao nhiêu đó chắc con cũng đủ hiểu ý thầy rồi. Thật chẳng bù với cái thàng...

Ông dạy nói tới đại đó đệ Quách-Tĩnh đã quá hiểu lành ngay thàng nhưng tôi dạ, chậm hiểu. Nhưng đến đây ông bỗng như đèn học trở xấu số mà đầu lóng ngheo ngào không nói được nữa.

Nghĩ một chập, ông nói tiếp:

— «Đá cầu bóng pháp» gồm có 36 chiêu số, do đức Sư-tổ Cái Bang sáng chế. Đây là một môn tuyệt kỹ trên thế gian, ngoài Bang chủ không một người thứ hai biết được.

Theo quy tắc của Cái Bang, môn bí thuật này chỉ được lưu truyền từ Bang chủ này cho Bang chủ khác, nhất thiết không được dạy cho người khác, đầu là thân bằng, ruột thịt, cha con hay vợ chồng cũng vậy.

Riêng về cây gậy đá cầu, thì có lời truyền lại rằng, đời Bang chủ thứ 11, trong một cuộc đại chiến quân hùng tại núi Bắc Cổ, đã dùng gậy ấy hạ sát cả năm thủ lĩnh khét tiếng thành Lạc-Dương với quyền pháp «đá cầu bóng» này.

Hoàng-Dung nghe xong bỗng thở dài và hỏi lại Hồng-Thất-Công:

— Sư phụ cho con biết, «đá cầu bóng» tinh diệu như thế, tại sao khi ở trên thuyền, sư phụ không dùng nó để giết Âu-Dương-Phong có hay hơn không? Nếu giết hẳn thì đầu đến nỗi phải chịu trong cái cảnh đờ sông đờ chết và tác tệ như hiện giờ.

Hồng-Thất-Công cũng thở dài đáp:

— Lời con hỏi rất đúng và hợp lý. Nhưng con đầu hiểu bao điều khác biệt trong đó được. Vì môn «đá cầu bóng» chỉ có thể đưa ra xử dụng khi gặp phải trường hợp có liên hệ đến quyền lợi và danh dự của

Cái Bang mà thôi. Ngoài ra, những trường hợp tiếng tư khác đều cảm tuyệt đối không được dùng tới.

Tuy nhiên, ta đâu có thừa Âu-Dương-Phong mà phải đem môn này ra xử dụng. Thật ra ta đã nhận đạo tha chết cho hồn một lần và ra tay cứu bản hai lần khỏi bị lửa thiêu sống. Chỉ vì hần quá phức tạp, tâm địa độc ác, đã thừa lúc ta vô tình mà ra tay đánh lên ta mà thôi. Nó lấy ơn làm oán, ta đâu có ngờ được nên mới bị hại.

Hoàng-Dung đã hiểu rõ, nhưng vì nhận thấy trên sắc mặt của Hồng-Thất-Công có lộ nhiều ác khí nên không muốn để thấy suy nghĩ đến điều ấy nữa và vội giục ngay :

— Thế thì con sẵn sàng thọ giáo môn « đá cầu bóng ». Vậy xin Sư phụ dạy ngay cho con đi. Con học thuận thực rồi sẽ quyết tìm Âu-Dương-Phong để giết trả thù cho thầy.

Hắn đã mạnh tâm hạ độc thủ làm hại đến thầy tức nhiên đã liên hệ đến Cái Bang của mình rồi.

Hồng-Thất-Công mỉm cười gật đầu.

Rồi ông nắm sấp xuống đồng cỏ, tìm một cành cây thay gậy, múa lên, miệng đọc các khẩu quyết. Đọc đến đâu múa đến đó, vừa giảng giải vừa thực hành, dạy tỷ mỹ hết 36 chiêu số trong « đá cầu bóng pháp » cho Hoàng-Dung.

Ông thừa biết Hoàng-Dung lạnh lẽo thông minh xuất chúng chỉ nói qua là hiểu suốt liền. Hơn nữa vì xét mình đã quá lớn tuổi lại thêm bệnh nặng, sống tại hoang đảo thiếu thốn muốn bẽ, không biết lúc nào sẽ chết, cho nên ông không để kéo dài thời gian chỉ dạy.

« Đá cầu bóng pháp » tuy mang cái tên không được nhã nhặn, nhưng nội dung tinh diệu, biến ảo khôn lường nổi. Nó là một môn võ riêng biệt lưu truyền qua bao đời Bang chủ, như một bảo bối trấn-bang, cốt trụ của tổ chức. Nhờ nó mà Bang khất cái mới nổi danh, và Bang chủ mới đủ sức đương cự với tất cả bao nhiêu cao thủ các chính phái hay hắc đạo đương thời.

Hoàng-Dung tuy thông minh tốt chứng, nhưng nàng cũng chỉ nhớ qua đại cương chứ chưa am hiểu cho hết những chi tiết các tinh hoa và biến số ly kỳ của nó cho nổi.

Gặp những chỗ quá thần diệu, bí ảo, nàng phải hỏi đi hỏi lại để thấy giải thích cho tỷ mỹ thêm nhiều lần.

Sau một hồi, Hồng-Thất-Công thâm mệt, mồ hôi ra ướt mình. Ông tạm ngừng tay, thở dài bảo Hoàng-Dung :

— Đồng pháp quý tinh vì biến ảo, ta nôn nóng dạy gấp thì làm sao con tiếp thụ được tròn vẹn ? Nhưng hoàn cảnh bắt buộc phải vậy. Sau này nếu còn sống sót ta sẽ chỉ điểm lại, chứ bây giờ dấu hiệu thế cũng không làm sao hơn được.

Nói rồi vì mệt quá, ông nằm úp mặt xuống cỏ mê man luôn.

Hoàng-Dung hết hồn, vội cúi xuống ôm cổ thầy đỡ dậy miệng kêu rôi rít :

— Sư phụ, sư phụ, hãy tỉnh lại sư phụ ơi.

Cả người Hồng-Thất-Công lạnh ngắt như đồng, mồ hôi nhót toát ra ướt áo. Mắt ông nhắm cứng, mũi hinh như gáo hết thở.

Hoàng-Dung la rôi rít, ghé tai vào ngực thầy lắng nghe thấy tim còn đập khê. Nàng vội mở áo, hai tay chà xát thật mạnh vào sườn, ngực và ở để giúp máu lưu chuyển và phục hồi người thầy, trợ lực cho thầy.

Trong khi đang mài mê lo liệu chạy chữa cho thầy, nàng bỗng giật mình thấy một bàn tay của ai thò ra túm chặt cổ tay mình.

Thì ra trong lúc lo cấp cứu sư phụ, Hoàng-Dung không để ý Âu-Dương công từ lên mò vào sát một bên mình từ lúc nào rồi. Hắn làm le như một ác thú tình mê, xông lại chộp tay nàng, muốn dở trò hãm hiếp.

Hoàng-Dung vẫn không lưu ý đến tên gian ác chỉ chực hại mình. Nàng cứ tưởng tượng là Quách-Tĩnh đang đứng bên cạnh nên thản nhiên nói gáp :

— Trời ơi, Sư phụ sắp chết đến nơi rồi, sao anh không tìm cách cứu thầy. Làm thế nào bây giờ ? Mau lên anh.

Âu-Dương công từ thấy Hoàng-Dung thấu mặt yếu cầu mình giúp sức, liếc mắt nhìn nàng. Trên gương mặt u sầu đã dưới, đôi mắt đẹp còn ngấn lệ long lanh, nàng giống như một đóa hoa hải đường bị mưa vùi gió dập. Hắn bỗng thấy chạnh lòng thương xót, bước đến sát mũi nàng, nhìn qua màng tóc lòa nhòa, thấy Hồng-Thất-Công đang nằm cứng đờ, mặt trắng bực như sáp, bắt giặc thầy mừng rỡ vô cùng. Đứng sát bên Hoàng-Dung, hắn người thầy hương trình nữ trong người nàng bốc ra, tâm hồn thấy để mê ngày ngày, rồi dục tình lại xúc động dần không nổi nữa.

Âu-Dương công từ rút tay về, miễn cưỡng nhọc chiếc lưng ong thon thon xinh xắn của Hoàng-Dung, mà hồn phách đã xiêu lạc tận chín tầng mây. Hắn lầm lầm cặp mắt nâu để tựa hương những cảm giác say sưa được vuốt ve con người ngọc.

Bị vuốt nhột nhột sau lưng, Hoàng-Dung bỗng bừng tỉnh lại với thực tại. Nàng bèn cong cúi chỏ, thức mạnh một đòn ra phía sau, như

một trái chày nện vào mạng mỡ của đầu đâm tặc. Âu-Dương công tử với vàng nhảy vọt ra sau để né. Nhân dịp ấy, nàng đã vọt người đứng dậy tránh qua một bên, trông trông nhìn nhìn.

Trong thời gian ở trên hoang đảo, Âu-Dương công tử chỉ nuôi mộng xâm chiếm con người ngọc. Nhưng hẳn chỉ nề sợ có một mình Hồng-Thật-Công nên chẳng dám thi hành ác ý. Tuy biết ông ta bị thương quá nặng, nhưng vẫn chưa rõ đến mức nào, cho nên lúc nào hẳn cũng tỉnh dậy xem thử.

Lần này thấy ông ta đã hoàn toàn bất tỉnh, nằm như một xác chết, chẳng có một hy vọng được sống còn, cho nên hẳn hết e dè nữa, bèn phi thân đứng chạng chạng, giơ tay tại trước cửa hang, điệu bộ giống hệt như con đê xôm đang canh chừng đê cát, và đem lời tán tỉnh:

— Anh khổ cực đau đớn bao lần cũng chỉ vì quá yêu em, cũng em. Lần này chắc em cũng không tiếc gì với kẻ đã thật tình quý mến em nữa. Thôi làm lành với nhau cho rồi, để cùng hưởng lạc thú của tuổi xuân xanh, đi em...

Nói xong, hẳn cứ giơ hai tay đi dần dần vào hang, như một người lùa vịt. Hoàng-Dung chẳng biết làm sao, phải bước lùi dần vào phía trong.

Nàng vừa lùi vừa suy nghĩ mưu kế để phó Ngọc nàng nhảy đầm độp, khi giận hờn lên học cả mang tai, mồ hôi cũng chảy đầm đìa ướt áo. Nàng tự nghĩ:

— Phen này quyết liệt hơn bao lần trước. Ta cũng quyết thì mạng công hán một lần chốt để đi theo anh Quách-Tĩnh cho rồi. Nhưng trước khi chết, ta cũng phải làm sao giết cho được hẳn, khỏi then là con gái của Đạo-Hoa-đào chúa Hoàng-Dược-Sư chứ.

Nghĩ vậy nàng tỏ vẻ e lệ, tay thủ kỹ ngọn kiếm ngà mi. Còn Âu-Dương công tử thì hăm hè bước tới, cời phăng chiếc áo dài để để bề hành động, và trong bụng vẫn e ngại, chưa rõ nàng tiện sẽ phản ứng ra sao.

Hoàng-Dung cứ đứng yên không cử động, ra vẻ đã bằng lòng khuất phục rồi. Khi Âu-Dương công tử vừa nhón chân nhảy tới lần cuối cùng, nàng nhanh như chớp vọt mình nhảy về phía trước đóng rìu cắm đầu chày trời mạng.

Âu-Dương công tử bao giờ chịu để mất mối ngon nõn với tung mình đuổi theo.

Khinh công của Hoàng-Dung đã khá lắm, nhưng so với Âu-Dương công tử còn kém một bậc. Cho nên ông vừa thay vẫn nghe gió lộng ào ào sau lưng, mỗi lúc Âu-Dương công tử càng gần thêm.

Nàng ý-y mình có ác lông nhím hộ thân, không sợ hấn đánh vào lưng, cho nên khi đoán chừng Âu-Dương công tử đã đến cận bên mình, nàng bỗng sụp người xuống đất rồi cầm kiếm ngà mi đâm ngược trở lại như gió thổi.

Âu-Dương công tử định mình đuổi kịp sẽ nắm tóc nàng kéo ngã vào lòng mình.

Nhưng bất ngờ thấy nàng ngồi xuống và một mũi dao nhọn hoặc lao thẳng vào giữa rốn như tên bắn.

Hắn vội vàng nhảy phóc qua một bên rồi sấn tới bước nữa, chận nàng quay vào hang trở lại.

Hai người lại cùng nhau chiến đấu quyết liệt. Hàng tuy dài, sâu nhưng hẹp. Hoàng-Dung nhờ nhờ người, xoay trở dễ dàng hơn. Nàng lại có kiếm trợ lực, hơn nữa Âu-Dương công tử tuy đánh nhưng luôn luôn để đặt sự lo tay làm nát ngược gây hoa, nhờ vậy mà chiến cuộc vẫn được kéo dài thêm. Trong phút chốc hai bên đã đánh nhau trên 50 hiệp. Hoàng-Dung bỗng nhớ lại, thò tay vào túi lấy ra một nắm kim phóng vút vào người địch thủ. Âu-Dương công tử phải phi thân ra xa, phất tay áo gạt kim. Hoàng-Dung thừa thế sấn lên, dùng kiếm thịch vào vai một của hẳn một nhát.

Vì tay mặt bị gãy, cử động yếu và khó khăn nên Âu-Dương công tử phải múa tay trái lên gạt đỡ các chiêu.

Hoàng-Dung lại đổi sang thế khác, loang loang đâm luôn một lúc mấy dao liên. Tuy có một dao vừa đâm được vào vai đau của địch, nhưng ngay lúc ấy, Hoàng-Dung cũng cảm thấy cổ tay như bại hẳn, và cây kiếm ngà mi cũng rơi ngay xuống đất từ bao giờ rồi.

Nàng hét lên một tiếng lùi ra sau tránh né, nhưng cổ tay đã bị hẳn nắm được và tiếp đến bị đâm vào huyết đạo. Âu-Dương công tử lạnh như chớp, dùng tay trái nắm luôn một hơi mười ngón vào thuyền trung huyết và «Trung đố huyết» của Hoàng-Dung.

Hoàng-Dung hết còn sức lực, té nhào xuống đất.

Âu-Dương công tử thích chí cười ha hả, giơ tay tung chiếc áo dài vào một xô động, rồi nhảy xổ lại cúi sát vào mặt Hoàng-Dung nói:

— Em Dung, đừng sợ, không đau đớn gì đâu mà lo.

Nếu đem sớ sánh, thì Âu-Dương công tử là chúa ruot của Tây-Độc Âu-Dương-Phong mà Hoàng-Dung lại là con mồi của Đông-Tả Hoàng-Dược-Sư. Tài nghệ của hai quái kiệt này đâu có chênh lệch nhau bao nhiêu, thế mà vì sao Hoàng-Dung lại thua rồi về công của Âu-Dương công tử như vậy?

Nguyên nhân cũng vì tuổi tác bại bên quái chênh lệch nhau. Trong lúc Âu-Dương công tử đã 30 tuổi thì Hoàng-Dung vừa mới 16.

Như thế thời gian công phu luyện tập đã chênh lệch gần gấp đôi nhau rồi.

Hơn nữa, một đàng Âu-Dương công tử lo cặm cùi trâu dãi vô thuật, còn Hoàng-Dung chỉ học lấy lý chứ chưa quyết tâm đào luyện cho thành tài. Sau này Hoàng-Dung tuy được Hồng-Bắc-Cái truyền cho một số võ công nữa, nhưng vì nội công còn kém, và thời giờ tập dợt cho tinh thực cũng chưa có. Vì vậy cho nên giữa hai người có sự cách biệt về tài nghệ là vậy.

Trong trận đấu hôm nay, Âu-Dương công tử tuy bị gãy hết một tay, nhưng Hoàng-Dung vẫn chưa phải là đối thủ của hắn.

Nàng vừa té nhối tới, vẫn giữ được bình tĩnh, vung tay phóng thêm một mớ kim vào người của Âu-Dương công tử rồi mới chịu ngã quỵ xuống đất.

Âu-Dương công tử phất tay trái qua một bên, chưởng lực đầy đạt hết bao nhiêu kim rơi xuống đất. Hắn cúi xuống nâng nàng lên. Hoàng-Dung toàn thân bị té liệt, chỉ còn một cánh tay trái có thể cử động được. Nàng bèn vận hết sức lực, đập thêm một quyền nữa vào vai hắn. Vì sức lực không còn nên quyền này có thâm vào đầu. Âu-Dương công tử cười hề hề rồi điếu luôn luôn mấy huyệt nữa, khiến cho Hoàng-Dung toàn thân té liệt.

Hoàng-Dung mới hoang-mong và ăn năn tự trách mình sao không tự sát trước khi bị té liệt để khỏi bị mang xấu vì hắn.

Nàng vừa tức vừa lo, chỉ nắc lên mấy cái rồi nằm im bất tỉnh.

Âu-Dương công tử bóng nàng lên ăn cắp nói:

— Ta đâu nỡ hại em mà em lo sợ đến thế.

Rồi hắn ôm chặt nàng vào lòng âu yếm.

Mắt mê mải trên người nàng, Âu-Dương công tử sửa soạn mở màn cho trận tuồng đang mở màn, bỗng đâu có một giọng thét oang oang từ sau dội tới:

— Sức sinh, muốn chết hay muốn sống hử?

Âu-Dương công tử hoảng hồn quay đầu nhìn lại thấy Hồng-Thất-Công đang sừng sững đứng nhìn ra như vị thần hộ pháp, trợn mắt nhìn mình muốn rạch khẻ.

Hắn bần rùn cả người, ba hồn chín vía bay hết tận mây tầng mây, đầu óc mê mẩn như vừa qua một cơn ác mộng.

Hắn liền tưởng lại thúc phụ mình xưa kia bị Vương-Trùng-Dương giả chết đánh cho một đòn nhát dương chỉ gần bỏ mạng thì vội than thầm:

— Trời ơi, thế mà lão ân mày này làm bộ giả chết để lừa ta! Thật phen này khổ mà thoát chết.

Sau mấy lâu thử sức, hắn đã thừa rõ bản lĩnh của Bắc-Cái quạ u cao siêu. Nhất là sau này ngay chủ Tây-Độc của mình còn bị ông ta đánh thua xinh tươi, cho nên hắn ta run sợ quá cỡ, vội vàng đặt Hoàng-Dung xuống bãi cỏ rồi sụp lạy Hồng-Thất-Công:

— Trảm lạy lão tiên bồi xin tha tội. Châu chỉ đùa giỡn cho vui với cô Dung gọi là khuấy khuấy bớt nỗi hỉu quanh nơi đây chứ thật ra chẳng có ác ý gì khác lạ. Xin lão tiên bồi tha tội cho.

Thất-Công vào điểm nhiên ngó ra, rồi tăng háng một cái biao lớn:

— Thăng khôn nạn, hãy khai giải huyết đạo cho nó rồi rút ngay lập tức. Nếu chần chờ ta quyết đưa mi về di lộ.

Âu-Dương công tử riu riu tuấn hành, cúi xuống khai huyết đạo cho Hoàng-Dung.

Hồng-Thất-Công lại thét lớn:

— Xéo ngay lập tức. Hề ta còn thấy bóng người là mất mạng ngay nghe chưa?

Quát xong, Thất-Công bước qua một bên chưa lời đi.

Âu-Dương công tử mừng như vừa sống lại, vội vàng nhảy vọt ra xa rồi cầm đầu chạy mất.

Hoàng-Dung dần dần tỉnh lại. Nàng lồm cồm ngồi dậy thì thấy sự phụ quá sức, cũng vừa lăn đứng xuống đất.

Hoàng-Dung vội vàng chạy đều đờ dậy thì thấy miệng thấy dính đầy cả máu. Xem kỹ thì ông đã bị gãy hết 4 chiếc răng cửa.

Hồng-Thất-Công nhỏ bẽn lẽn cái răng máu me nơi tay, cười lớn bảo rằng:

— Răng ơi, cảm ơn mi đã giúp ta nhai nát biết bao nhiêu thịt xương, từ cao lương mỹ vị, nem vựa, chả phượng cho đến cơm nguội hàng ngày. Trong lúc này chỉ té nhẹ một cái mà mi lại nỡ lừa ta sao? Hay là mi thấy ta sắp bỏ cõi đời nên tìm cách chuồn đi phải không?

Thương thế của Hồng-Thất-Công lần này thật quá nặng. Sau mấy trận đánh ghau chỉ mạng công Tây-Độc, kẻ bị rầu độc, thêm một ngọn lửa nổ công tiên vai, ông đã bị rừ liệt cả gân cốt, mạch máu hết còn muốn chảy nữa. May nhờ công lực quá cao, ông đã vận khí, trục hết âm độc ra ngoài, nhưng vì vậy mà bao nhiêu võ công đều tiêu tan hết. Giờ đây Hồng-Thất-Công cũng như một người thường, không còn võ nghệ bản lĩnh gì nữa. Vì vậy nên ông tự xét không còn đủ sức giải khai huyết đạo cho

Hoàng-Dung mà lại bức sách Âu-Dương công tử phải khai huyết cho nàng trước.

Mặc dầu còn quá yếu, nhưng ông phải cố sức giữ bộ hình thường đứng đấy, rồi lợi dụng uy thế vô công có, đuổi Âu-Dương công tử về cửa nữ đó đi.

Thấy trên mặt Hoàng-Dung lộ vẻ lo âu cho mình quá nhiều, Hồng-Thất-Công bèn an ủi:

— Thân uy xưa của thầy cũng đủ đuổi tên đâm tặc Âu-Dương công tử có khác nào Gia-Cát đi chết vẫn còn đuổi Tư-Mỹ Ý dùng. Vậy con khỏi còn băn khoăn lo sợ nữa, cứ yên tâm chờ cơ hội có thuyên vượt bề trở về lục địa vậy.

Tuy nghe lời thầy rất hợp lý, nhưng Hoàng-Dung vẫn còn lo ngay ngày, nàng suy nghĩ:

— Nếu cả hai cùng ở trong động thì chắc chắn bản đầu đâm vào. Nhưng nếu ta đi tìm thức ăn, hẳn sẽ thừa cơ bắt nạt thì làm sao cự cho nổi. Chẳng lẽ hai thầy trò cứ nằm mãi trong hang để chết đói hay sao?

Gần nửa ngày vẫn đứng hồi sức để chờ lương, Hồng-Thất-Công cảm thấy đói lắm. Thấy Hoàng-Dung ngồi yếu ra về lo lắng như suy tính việc gì nên ông hỏi:

— Có phải con đang trù liệu tìm món ăn đây không?

Hoàng-Dung nhìn thấy gật đầu.

Thất-Công lại hỏi:

— Con dù thấy ra bờ biển để thầy bưng nướng một tý cho ăn.

Hoàng-Dung lập tức hiểu ngay, nhảy đứng lên như đũa con nít, vỗ tay cười khảnh khảnh nói rằng:

— A, hay quá, con đã hiểu rồi! Thầy muốn ra ngồi trên bãi cát tắm nắng khiến cho tên đâm tặc sợ cái không dám đến rồi con lặn xuống nước bắt cá lên ăn phải không?

Thế rồi Hoàng-Dung công kênh sư phụ lên vai đi luôn ra bãi biển.

Hôm này biển lặng trời êm mặt nước phẳng lì, xanh thẳm như một miếng thảm vì đại trời lên đại dương vô tận. Thỉnh thoảng một vài con gió lướt qua. Gió đi đến đâu, mặt biển như cau mày đến đó. Ánh sáng mặt trời lóng lóng chiếu trên thềm nước xanh và đầy cát trắng chạy suốt bờ biển như một băng lụa không lối. Ngồi trước cảnh trời nước bao la, khoáng đạt, Hồng-Thất-Công cảm thấy tinh thần sáng khoái như đang ở một.

Cách đó không xa, sau một tảng đá lớn, Âu-Dương công tử ngồi thu hình nhìn theo hai người không sót một cử chỉ nào.

Hắn nghi ngại cảnh tượng vừa rồi mà tiếc rẻ. Nếu không có ông già cùn mũi thì cảnh hoa tươi thắm đã thuộc về tay mình rồi.

Một lát sau, hắn ngồi ở đây cùng hai người trông thấy thì chắc không thoát chết, cho nên rón rén bò lén ra xa, sau một vách đá khác nằm sát đất chỉ để lộ hai con mắt chòng chọc theo dõi việc làm của Hoàng-Dung.

Hồng-Thất-Công ngồi một chập thấy mỏi. Ông không dám nằm xuống vì ngại rằng Âu-Dương công tử sẽ đoán biết mình kiệt lực cho nên rón rén lại gấu một tảng đá ngồi dựa lưng vào cho đỡ khổ?

Hoàng-Dung chạy tung tăng lại một bụi lau bẻ một cây khá dài, tìm mấy bụi dứa rút ít bẹ chuối to xé làm chỉ, rồi lấy một cây kim uốn thành lưỡi câu. Đầu đó xong rồi, nàng rón rén đến mấy gộp đá bắt được một con tôm nhỏ, buộc vào cuối lưỡi câu. Không bao lâu nàng đã câu được mấy con cá bống nặng chừng xích lên.

Nàng chạy tìm một mỏ bùn đem lại, bọc hết số cá như trước kia đã bọc gà cho Quách-Tĩnh và thầy ăn, rồiuchen lửa đốt.

Một chập sau cá chín, hai thầy trò bóc ra ăn ngon lành hơn dự đại tiệc.

An uống no nê, Hồng-Thất-Công cười bảo đệ tử:

— Thầy có lãnh xấu đấy. Hết bụng trông thì nước dãi tuôn ra và tay chân bị bần rùn. Nước cá gì vào rồi là tỉnh lại ngay. Bây giờ thầy đã khỏe nhiều rồi. Vậy lại đây thầy dạy thêm mấy chỗ khó của đá câu bằng pháp.

Hoàng-Dung thông minh có sẵn, nhất là nàng đang cố tâm học cho được tuyệt kỹ này để chống cự lại với kẻ thù đang rình rập bên sát vách, nên đem hết tâm cho đá học. Nàng cảm thấy mùa, Hồng-Thất-Công chỉ điểm nhưng chỗ khúc chốt thật là tinh mạch. Tập luôn đến chiều Hoàng-Dung đã tiến bộ vượt mức.

Nàng nhìn thấy Hồng-Thất-Công có vẻ mệt mỏi lắm nên đầu ông về hang lúc chớm tối tìm cho thầy nằm nghỉ sức.

Rồi nàng lại tung tăng chạy ra ghềnh xuống nước tắm, bơi lội cho thoải thích.

Trên biển trong làn nước, trong mặt mè, nàng bỗng nhớ lại đạo pháp của người yên giỡn sống trên giới trường giang mạo hiểm lên ngược dòng ngọn thác. Ngày này đầu con nít. Minh năm đây mà Quách-Tĩnh đã biến biệt đầu rồi, hãy đi xuống thủy cung làm mối cho cá mập.

Nghĩ tới thủy cung, Hoàng-Dung nhớ lại hồi nhỏ nghe cha kể chuyện biển lớn có long vương và công chúa thủy cung đẹp hơn tiên nữ.

Phen này nếu Quách Tinh lọt xuống thủy cung có lẽ chàng đã mê say, công chúa rồi quên về báo mộng cho mình chăng?

Suy nghĩ như vậy, nàng cố mở mắt ra nhìn đâu, trộm mình đi xuống.

Bồng đầu Hoàng-Dung cảm thấy gót chân đau nhói, hình như bị một con gì cắn phải, kẹp chặt cứng, cố giựt mãi không ra.